

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.79/2015/10. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2016. évi február hó 17. napján megtartott nyilvános ülés és a 2016. évi március hó 17. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt **vádlott**ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 11.B.119/2015/15/IV. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a szabadságvesztés tartamát 1 (egy) évre, a felfüggesztés próbaidejének tartamát 2 (kettő) évre leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 13.352 (tizenháromezer-háromszázötvenkettő) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék a 2015. október 7. napján kelt 11.B.119/2015/15/IV. számú ítéletével vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt 1 év 8 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztést - a végrehajtás elrendelése esetén - börtönben kell végrehajtani azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható. Rendelkezett a bűnjelekről, és kötelezte a terheltet a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője elsődlegesen a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt, felmentés érdekében, másodsorban enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott másodfokú eljárásban meghatalmazott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában és a nyilvános ülésen további bizonyítási indítványt terjesztett elő, amelynek keretében dr.szakértő ligazságügyi orvosszakértő ismételt meghallgatását kérte.

A másodfokú bíróság a védő indítványának helyt adott, az ügyben a Be.363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tűzött ki, melyen meghallgatta dr.szakértőligazságügyi orvosszakértőt.

A részbizonyítás lefolytatását követően a vádlott és védője a fellebbezési tárgyaláson - a jogorvoslati kérelemben foglaltakkal egyezően - elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozták.

A másodfokú bíróság a vádlott védőjének büntetés enyhítésére irányuló jogorvoslati kérelmét megalapozottnak találta, míg a felmentésre irányuló indítványt nem.

A vádlott és védője által bejelentett jogorvoslati kérelmek alapján a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett. A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás alapvetően hiánytalan és teljes, azonban annak kismértékű kiegészítése és helyesbítése szükséges a másodfokú eljárásban, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság nem ismerte fel az igazságügyi szakértői véleményben fellelhető ellentmondásokat.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - a Be.353.§ (1) bekezdése szerinti bizonyítás eredménye és az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészíti ki, illetve helyesbíti:

Az elsőfokú ítélet 2. oldalának 5. bekezdésében a vádlott neve elírás folytán tévesen szerepel, az helyesen nem, hanem vádlott neve.

A vádlott asértettmellkasának irányába - helyesen - nem „legalább”, hanem legfeljebb közepes erővel szúrt.

A vádlott által a sértettnek okozott sérülés leírása helyesen egy 1,5 cm mélységű, szúrt sérülés, amely nem ért csontot.

A tényállás a másodfokú bíróság által eszközölt kiegészítéssel és helyesbítéssel megalapozottá vált, az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a cselekmény kapcsán a bűnösség megállapításához szükséges mértékben tisztázta az elkövetés körülményeit. E körben a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján helyesen járt el, amikor a vádlott tagadó jellegű, többször módosított és helyenként önmagával is ellentmondó vallomásával szemben

a sértetti és tanúvallomások, a bizonyítási kísérlet eredménye és az ügyben beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján állapította meg a tényállást.

A sértetta sérülésének keletkezési körülményeivel összefüggésben mindvégig következetes vallomást tett, amelyet az eljárás során beszerzett bizonyítékok is alátámasztottak. Hangsúlyozni szükséges továbbá a sértett vallomásával kapcsolatban azt is, hogy az abban foglaltak egyezők voltak a sérelmére elkövetett cselekmény után csaknem három hónappal később általa tett feljelentésben foglaltakkal. Ez pedig egyértelműen azt támasztja alá, hogy a sértettet nem az indulat vezérelte vallomásainak megtételekor.

A másodfokú eljárásban ismételten meghallgatott orvosszakértő szakvéleménye alapján tényként volt rögzíthető, hogy a keletkezett sérülés egy mély, szúrt sérülés volt, amely a feszítő és hajlító izmokat elválasztó membránnál állt meg, megközelítve az orsócsontot. Mivel a sértetten az elkövetés idején nem volt felsőruházat, illetve az elkövetés eszköze egy kifejezetten éles, hegyes, vékony pengéjű csontozókés volt, a közepesnél kisebb erejű szúrás is okozhatott volna ilyen jellegű sérülést.

Amint arra a védő a perbeszédében helytállóan utalt, pusztán az alkari sérülés vizsgálata alapján nem volt pontosan megállapítható az alkarnak a testhez viszonyított helyzete a szúrás pillanatában, melyből következően a sérülés más testhelyzetben is keletkezhetett, mint ahogyan azt a sértett következetesen állította.

Az ügy sajátosságait, így mindenekelőtt azt is figyelembe véve, hogy annak előzménye a vádlott és a sértett között hosszabb ideje tartó konfliktushelyzet volt, amely időnként felerősödött, a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tények megfelelnek a történeti valóságnak. A sérülés tehát egy - a sértett által leírt - védekező mozdulat eredménye volt, amely nélkül a szúrás mellkast ért volna. Az ilyen jellegű - mellkasüreget megnyitó - sérülés pedig az orvostudomány mai állása és az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint is eleve magában hordozza az életveszélyes eredmény bekövetkeztének lehetőségét.

A vádlottnak tehát a cselekmény elkövetésekor számolnia kellett esetlegesen súlyosabb eredmény bekövetkezésével is, amely pusztán a sértett védekezése miatt maradt el.

Mindezek alapján a törvényszék a fellebbviteli bíróság szerint is helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és a cselekménye minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályban foglaltaknak.

Következésképpen a felmentést célzó fellebbezések nem vezettek eredményre.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta.

A másodfokú bíróság további enyhítő körülményként értékelte a vádlott javára, hogy neki a sértett megbocsátott.

Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott terhére és javára értékelhető körülmények alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlottal szemben a kiszabható büntetési tétel legkisebb mértéke is túl szigorú, ennek jogszabályi alapját azonban elmulasztotta feltüntetni ítéletének indokolásában.

A Btk.82.§ (2) bekezdés c) pontja értelmében, ha a kiszabható büntetési tétel alsó határa kétévi szabadságvesztés, ehelyett legkevesebb egyévi szabadságvesztés kiszabására van lehetőség.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az 1 év 8 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés - figyelemmel a bűncselekmény elkövetésének összes körülményére és az enyhítő körülmények túlsúlyára - eltúlzottan szigorú. Ezért a vádlott büntetését az ún. enyhítő szakasz alkalmazásával 1 év szabadságvesztésre, felfüggesztésének próbaidejét 2 évre enyhítette.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetőjogi jogkövetkezményre vonatkozó rendelkezés tekintetében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelező rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2016. március 17.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Hudvágner András s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 11.B.119/2015/15/IV. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.79/2015/10. számú ítéletében írt változtatással a 2016. évi március hó 17. napján jogerőre emelkedett és - fel nem függesztett részében - végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke